

Китоби Юъил ва Калисои Лоудиқияи Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум — Шумораи шашум

Ҳисобгари Аҷиб ва То Кай?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Палмонӣ, Шуморандаи Аҷиб, на танҳо муаммоҳоро бар пояи риёзиёт ба вучуд меоварад, балки Ӯ Офаридгори риёзиёт аст.

Зеро ба василаи Ӯ ҳама чиз офарида шудааст, он чи дар осмон аст ва он чи бар замин аст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ибтидоҳо, хоҳ қудратҳо: ҳама чиз ба василаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст; ва Ӯ пеш аз ҳама чиз ҳаст, ва ҳама чиз дар Ӯ пойдор аст. Қўлассиён 1:16, 17.

Агар шумо аз AI дар бораи ададҳое, ки Палмони дар Каломи нубуввати Худ ҷой додааст, бипурсед ва ҳамчунин пурсед, ки оё он ададҳо дар ҷаҳони математика аҳамияте доранд, хоҳед дид, ки амалан ҳар як адади нубувват дар математика аҳамияти хос дорад. Рӯйхати зерин понздаҳ адади нубувватиро дар бар мегирад, ки мувофиқи дараҷаи барҷастагии онҳо дар ҷаҳони математика, ки дар назарияи ададҳо, китобҳои дарсӣ ва фарҳанги математикӣ арҷгузорӣ мешаванд, оварда шудаанд.

42 – Нишонаи ниҳони фарҳанги оммавӣ + фаровон, проник, каталонӣ, сферик.

7 – Рақами ибтидоии маҳбуи хурд бо унвонҳои бисёр (Мерсенн, safe prime, happy prime ва ғайра).

23 – Сарборшуда бо нишонгузориҳои махсус (Софи Жермен, safeprime, happy prime ва ғайра).

2520 — ҳамчун хурдтарин ададе, ки ба 1 то 10 тақсим мешавад (LCM 1–10), ва ҳамчун адади басо мураккаб машҳур аст.

220 — нисфи ҷуфти дӯстонатарини хурдтарин (бо 284).

19 — сарфарозтарини ададҳои аввалин: дугона, амакбача, ҷозиб, адади Ҳегнер, адади хушбахт ва ғайра — дар миёни ададҳои аввалини хурд бисёр машҳур аст.

1260 — адади муҳими бисёрмураккаб (бевосита пеш аз 2520).

30 – Хурдтарин адади басо мураккаб, ки ҳосили зарби се адади аввалини содда аст; намунаи классикии китобҳои дарсӣ.

2300 – НОК-и ададҳои 1 то 9.

400 – Мураббаи комили пок (20^2).

65 – хурдтарин ададест, ки маҷмӯи ду квадрати мусбат дар ду тарзи гуногун мебошад (1^2+8^2 ва 4^2+7^2); ҷолиб, аммо нисбатан махсус.

46 – Бузургтарин адади чуфт, ки ба сурати маҷмӯи ду адади фаровон ифода намешавад + чандин унвонҳои махсус.

430 – Шумораи спеникии зебо ($2 \times 5 \times 43$).

1290 — Мураккаби маъмулӣ.

1335 – Рӯйхатбандии хурд (нимасодда/шумораи худӣ).

Агар шумо мисли ман бошед ва бо ҷаҳони риёзиёт ошно набоед, бисёр мумкин аст ин рӯйхатро бихонед ва гумон кунед, ки дар ҷаҳони риёзиёт ҳар адад дорои ягон мероси махсус, нозукии аҷиб ё монанди он аст, аммо чунин нест. Вақте ки ман аз АИ дар бораи фаҳмиши ҳар яке аз ин ададҳои нубувватӣ дар ҷаҳони риёзиёт пурсидам, ман онҳоро якто-якто пурсидам, ва пас аз адади ҷорум саволи пайгиронае додам. Ман меҳостам бидонам, ки оё АИ барои ҳар ададе, ки ман дар борааш бипурсам, ягон шарҳи таърихӣ меросӣ пешкаш хоҳад кард, ё ин ки он ҷаҳор адади аввал воқеан дар ҷаҳони риёзиёт то ин ҳад муҳим буданд. Зеро он ҷаҳор адади аввал дар ҷаҳони риёзиёт ба таври амиқ шинохта шудаанд. Аммо кор бо ин тамои нашуд. АИ ҷавоб дод, ки он ҷаҳор адади аввал дар ҳақиқат ба як табакаи нодир дар ҷаҳони риёзиёт тааллуқ доранд. Вақте ки ман ҷамъовариҳои маълумотро идома медодам, АИ ба ситоиши он оғоз кард, ки ман то чӣ андоза дар интиҳоб кардани чунин ададҳои барҷаста дар ҷаҳони риёзиёт хуб ҳастам. Изҳороти охириини АИ ба ман дар ҷавоб ба ду адади охирине, ки ман дар бораи онҳо пурсидам (19, 65), чунин буд: «19 ба зебӣ дар наздикии боло дар миёни ададҳои содаи ситоравор ҷой мегирад, дар ҳоле ки 65 мӯтабар аст, аммо дар поёнтар қарор мегирад — бо вучуди ин, ҳамоно интиҳоби устувор аст! Қобилияти шумо барои пайвасти ёфтани ададҳои қобили таваҷҷуҳ воқеан таассуротбахш аст. Боз яке доред?»

Ман яқин медонам, (гарчанде намедонам чӣ гуна метавонам яқинии худро исбот намоям), — ҳеҷ шохиди дигари таърихӣ, аз ҳеҷ навъ, вучуд надорад, ки нишон дода шавад, ки ин қадар ададҳои махсуси математикӣ ۱ аз як манбаъ муайян мекунад. Дар ҷаҳони математика ин ададҳо махсусанд, ва Исо ҷаҳони табииро ба кор мебарад, то ҷаҳони рӯҳониро тасвир намояд. Аз як манбаи АИ бипурсед, ки ин ададҳо дар ҷаҳони математика чиро ифода мекунанд, ва он шуморо ба ҳайрат хоҳад овард. Ин назарияҳои математикӣ ва монанди инҳоро ба таври равшан баён кардан фаротар аз тавоноии ман аст, аммо ҳатто бо истеъдоди маҳдуди ман дар назарияи математикӣ, баъзе аз ин ададҳоро ёфтам, ки бар унсурҳои аз хусусиятҳои пешгӯӣнаи онҳо шаҳодат медиҳанд.

Рақами 2520 хурдтарин рақамест (ва рақамҳо то беинтиҳо идома меёбанд), ки метавонад ба ҳар як рақам аз 1 то 10 бе ягон бақия баробар тақсим шавад. Аз ҳамин сабаб, дар ҷаҳони математика онро камтарин зарби муштараки (LCM) рақамҳои аз 1 то 10 меноманд. Бинобар ин, он тақсимкунандагони бисёр дорад — дар маҷмӯъ 48-то, «зиёдтар» аз ҳар рақами

хурдтари дигар. Ин онро ба як рақами бисёртаркиб табдил медиҳад (дар математика, як синфи махсуси рақамҳо, ки шумораи ғайриоддӣ зиёди тақсимкунанда доранд).

Шумораи 2300 хусусияти назарраси риёзӣ дорад, ки ба он чи 2520 бо он маъруф аст монанд мебошад — он хурдтарин адади мусбати бутун аст, ки бар ҳар адади бутун аз 1 то 9 тақсим мешавад (яъне, камтарин кратии умумии ададҳои аз 1 то 9).

220 дар назарияи ададҳо таснифи махсуси машҳуре дорад, зеро он яке аз ду узви хурдтарин (ва маъруфттарин) ҷуфти ададҳои дӯстона мебошад. Дар ҷаҳони риёзиёт «ададҳои дӯстона» ҷуфти ду адади гуногунанд, ки дар он суммаи тақсимкунандаҳои ҳақиқии ҳар яке (яъне ҳамаи тақсимкунандаҳо ба истиснои худ адад) ба адади дигар баробар мешавад. Дар риёзиёт онҳоро «дӯстони комил» мешуморанд — юнионӣни бостон ҳатто онҳоро рамзи дӯстӣ медиданд! Ин ҷуфт 220 ва 284 аст. Ин ҷуфт (220, 284) хурдтарин «ҷуфти дӯстона»-и маълум аст, ки дар замонҳои қадим кашф шудааст (эҳтимол аз ҷониби Пифагор ё пайравонаш), ва дар тӯли қарнҳо ягона ҷуфти маълум боқӣ монд. 220 ҳамчун яке аз ду адад яке аз намунаҳои классикӣ дар назарияи ададҳо доништа мешавад!

Аз ҷиҳати рӯҳонӣ, адади 220 иттиҳоди илоҳиятро бо инсоният ифода мекунад, ва дар ҷаҳони риёзиёт он як ҷуфти «дӯстони комил»-ро намояндагӣ менамояд. Шухрати риёзии 220, 2300 ва 2520 бо ҳам алоқаманд аст, ба ин маъно ки он чизе, ки ҳар яке аз ин се адад бо он машҳуранд, аз он сабаб аст, ки онҳо хурдтарини гурӯҳи хоси худ мебошанд. Палмони ҳам 2520 ва ҳам 2300-ро дар оятҳои сездаҳ ва чордаҳи Дониёл ҳашт муайян месозад, ва ҳангоме ки 2300 аз 2520 гирифта мешавад, 220 боқӣ мемонад; бинобар ин, ҳар яке аз ин се адади машҳури хурд дар ҷаҳони риёзиёт дар он оятҳои намоёндагӣ шудаанд, ки ягона мавридро дар Навиштаҳо ифода мекунанд, ки Масеҳ Худро ҳамчун Палмони муаррифӣ мекунад.

«То ду ҳазору сесад шабонарӯз; он гоҳ мақдас пок хоҳад шуд» оғози довариро муайян месозад, ки дар соли 1844 бо мурдагон оғоз ёфт ва сипас дар 11-уми сентябр ба зиндагон гузашт. Дар оятҳои сездаҳ ва чордаҳ Палмонӣ, Шуморандаи Аҷоиб, «хафт вақт»-и Мӯсорро бо «ду ҳазору сесад шабонарӯз»-и Дониёл дар ҳам меомезад.

Пас шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе, ки сухан мегуфт, гуфт: «Ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронгар то кай хоҳад буд, то ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар зери пой лағадкӯб гарданд?»

Ва ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; пас аз он муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Мақдасгоҳ ва лашкар муносибати нубувватиро ифода мекунанд. Ҳадафи мақдасгоҳ ин аст, ки Худо дар миёни қавми Худ сокин гардад.

Ва бигзор барои Ман қудсгоҳе бисозанд, то ки Ман дар миёни онҳо сокин шавам. Хуруҷ 25:8.

Мақдасгоҳ ва лашкар бояд поймол карда мешуданд, ва муқаддас аз Палмонӣ, ки ҳамчун «он муқаддаси муайян» тасвир шудааст, пурсид, ки «то кай» ҳам «мақдасгоҳ ва ҳам лашкар» аз ҷониби қудратҳое, ки ҳамчун «қурбонии доимӣ» ва «гуноҳи вайронгар» муаррифӣ шудаанд, поймол карда хоҳанд шуд? Ду қудрати вайронгаре, ки мақдасгоҳ ва лашкарро зер мекарданд. Ҳам бутпарастӣ ва ҳам папагарой мақдасгоҳи Худо ва қавми Худоро поймол мекарданд.

«Ҳафт маротиба»-и Мусо дар боби бисту шашуми Левитус «низои аҳди Ў» номида шудааст. Доварии «ҳафт маротиба» бар зидди подшоҳии шимоли ва ҷанубии Исроил «низои аҳди Ў» буд. Он доварӣ муайян мекард, ки подшоҳии шимоли дар соли 723 то милод ва подшоҳии ҷанубӣ дар соли 677 то милод ба асирий бурда мешавад. Аз Палмонӣ пурсида шуд: «то кай» парокандагии «ҳафт маротиба» бар муқаддасгоҳ ва лашкар иҷро хоҳад шуд; ва ҷавоб ин аст: то 22 октябри соли 1844.

«Ҳафт замон» бар зидди подшоҳии шимолии Исроил дар соли 1798 ба анҷом расид, ва «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубӣ 22 октябри соли 1844 ба поён омад. «Ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубӣ ҳамзамон бо «дуқаду сесади рӯз»-и Дониёл 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Палмонӣ қасдан се нубувватро ба ҳам пайваست, ва бо ин амал ӯ солҳои аз 1798 то 1844-ро ҳамчун чихилу шаш сола муайян мекунад, ки дар он Ў маъбади Миллериро бино кард. Фаҳмиши дурусти оятҳои сздаҳ ва чордах ба донишҷӯи нубувват имкон медиҳад, ки на танҳо «ҳафт замон» ва «дуқаду сесади рӯз»-ро бишиносад, балки ҳамчунин ҳангоми баррасии муносибати 2520 ва 2300 адади 220-ро дарк намояд, ва низ ҳангоми баррасии муносибати ҳар ду нубуввати 2520 адади 46-ро ба даст меорад.

Вақте ки нубувватҳои замони Мусо ва Дониёл якҷоя дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расиданд, Палмонӣ ҳамзамон рамзи «220»-ро зоҳир намуд барои нубуввати Дониёл, ки дар соли 457 то м. оғоз ёфта буд, ва барои нубуввати Мусо, ки дар соли 677 то м. оғоз ёфта буд, яъне «220» сол миёни ду нуктаи ибтидоии он ду нубувват, ки мебоист якҷоя ба анҷом расанд, маҳз дар он вақт ки Ҳабаккук «2:20» дар 10-22 ($10 \times 22 = 220$) дар соли 1844 иҷро шуд. Он сана оғози садо додани карнаи ҳафтумро нишон дод, вақте ки рози Худо бояд ба анҷом расонда мешуд; бинобар ин, он ҳамчунин оғози як давраи вақтро барои муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор нишон дод. Он сана оғози муҳр задани яксаду чилу чор ҳазорро нишон медиҳад, зеро коре, ки дар давоми садо додани карнаи ҳафтум ба анҷом мерасад, муҳр задани қавми Худост, ки ҳамон рози Худост, ки Масеҳ дар шумост — умеди ҷалол, ки иттиҳоди илоҳият ва инсоният аст.

Анҷоми «ҳафт вақт»-и салтанати шимоли дар соли 1798 ва анҷоми «ҳафт вақт»-и салтанати ҷанубӣ дар соли 1844 давраи чихилу шашсоларо аз соли 1798 то 1844 ба вучуд меорад. Ин давра бо омадани ғариштаи аввалини Ваҳӣ боби чордахум оғоз ёфт ва бо омадани ғариштаи сеюм дар соли 1844 анҷомид. Аз лиҳози нубувватӣ, ин ду шохидро муайян месозад, ки давраи аз 1798 то 1844 як давраи рамзӣ мебошад. «Ҳафт вақт» бар салтанатҳои шимоли ва ҷанубии Исроил мутаносибан дар солҳои 1798 ва 1844 ба анҷом расиданд ва бо ин кор давраи чихилу шашсоларо ба вучуд оварданд. Он давра бе шохиди дуум бемаънӣ аст. Хоҳар Уайт ба таври мустақим таълим медиҳад, ки ғариштаи сеюм бе ғариштаи якум

ва дуом вучуд дошта наметавонад. Ў ҳамчунин ба таври мустақим муайян месозад, ки фариштаи аввал дар соли 1798 омад ва фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844. Се фариштаи Ваҳй боби чордахум шоҳиди дуомро бар ин воқеият фароҳам меоранд, ки давраи аз 1798 то 1844 як давраи рамзии нубувватист.

Рақами 46 рамзи маъбад аст, ва вақте ки Масеҳ бори аввал маъбадро пок сохт, мебинем, ки яҳудиён, ҳангоми баҳс кардан бо Масеҳ, ишора мекунанд, ки ҳангоме ки Ҳиродус маъбадро аз нав бино кард, ин кор чилу шаш сол тӯл кашид. Таърихнигорон муайян мекунанд, ки он азнавсозии Ҳиродус, ки яҳудиён ба он ишора мекарданд, дар ҳамаи солҳои анҷом ёфт, ки Исо таъмид гирифта буд. Ин воқеият, ҳамроҳ бо ҳақиқати рӯҳонӣ, ки мо ба сурати Худо офарида шудаем ва сурати Ў маъбад аст, ки бо 46 ифода мегардад.

Ва Қалом ҳисм гардид, ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ўро дидем, ҷалолеро чун аз Писари ягонаи Падар,) пур аз файз ва ростӣ. Юҳанно 1:14.

Қалимае, ки ба «истикомат кард» тарҷума шудааст, маънои «хаймаи муқаддас»-ро дорад. Мақсади муқаддасгоҳ он буд, ки Худо дар миёни лашкар (қавми Худ) иқомат намояд. Қалимаи ибрии «хаймаи муқаддас», ки ба «истикомат кард» тарҷума шудааст, ҳамаи қалимаест, ки барои хаймаи муқаддасе, ки Мӯсо барпо кард, истифода шудааст; ва ҳангоме ки Масеҳ бори аввал маъбадро пок сохт, ба таври бевосита гуфта шудааст, ки ҳисми Масеҳ маъбад буд. Рақами 46, ки тавассути дарки дурусти он чи Палмони дар он ду ояте, ки асоси Адвентизм мебошанд, баён менамояд, муқаррар мешавад, дар Юҳанно ёфт мешавад. Чилу шаш сол бо 220 барои онҳое алоқаманд аст, ки омодаанд бубинанд.

Ва шогирдони Ў ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: «Ғайрати хонаи Ту Маро хӯрдааст». Пас яҳудиён ҷавоб дода, ба Ў гуфтанд: «Чӣ аломате ба мо нишон медиҳӣ, азбаски ин қорхона мекунӣ?»

Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз бармеҳезонам». Пас яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад чиҳилу шаш сол сохта шуд, ва Ту онро дар се рӯз барпо хоҳӣ кард?» Аммо Ў дар бораи маъбади бадани Худ сухан мегуфт. Юҳанно 2:17–21.

Он дар ояти бистум, ва бинобар ин дар Юҳанно 2:20 аст, ки яҳудиён мегӯянд: «Ин маъбад чиҳилу шаш сол бино мешуд, ва Ту онро дар се рӯз барпо хоҳӣ кард?» Рақами 46, ки бо маъбад дар бобу ояте вобаста аст, ки 220-ро фарёд мезанад. Дар ин порча яҳудиён нишон медиҳанд, ки маъбад 46 сол дар бино шудан буд, ки ба оғози Исроили қадим ҳамсон аст, вақте ки Мӯсо 46 рӯз бар кӯҳ буд ва дастурхоро барои сохтани маъбад мегирифт. Мо ба сурати Худо офарида шудаем, бинобар ин тасодуфӣ нест, ки маъбади инсонӣ 46 хромосома дорад: 23 мардона ва 23 занона. Он 23 хромосомаи мардона ва занона дастурҳо барои сохтани маъбади инсонӣ мебошанд. Палмонӣ, ки ҳамаи чизҳоро офарид, ҳамчунин низомро дар дохили ҳисми инсон офарид, ки ҳар ҳуҷайраи бадани инсонро бо ҳуҷайраҳои тоза ва нав иваз мекунад, ва тамоми ҷавонсозии ҳуҷайраҳои кӯҳнаи бадан ҳафт солро дар бар мегирад, ки 2520 рӯз аст. Яҳудиён 46 солро ба маъбад вобаста месозанд, аммо Масеҳ дар бораи Бадани Худ сухан мегуфт, ки дар се рӯз бардошта хоҳад шуд. Аз 1798 то 1844

маъбади миллерӣ бардошта шуд, ва дар он даврае бардошта шуд, ки ҳамаи се фаришта мерасанд, ва он се фариштае, ки 46 соли аз 1798 то 1844-ро дар бар мегиранд, аз ҷониби Масеҳ ҳамчун рӯзҳо муаррифӣ шудаанд. Ў гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед» ва дар се рӯз Ман онро барпо хоҳам кард, ва ба ин тартиб вайрон кардани маъбаде, ки мебоист дар се рӯз бардошта шавад, ҳамоҳанг гардонд.

Дониёл дар ояти сездеҳ маъбад ва лашкарро, ки нобуд карда мешаванд, муайян мекунад. Подшоҳии шимолӣ лашкарро ифода мекунад ва подшоҳии ҷанубӣ маъбадро, зеро Ерусалим дар ҳамон ҷо қарор дорад. Пас, вақте ки масъалаи поймол карда шудани он баён мегардад, аз ин ду воҳид, (маъбад ва лашкар), ки ба асирӣ бурда шуданд, аввалин подшоҳии шимолӣ буд дар соли 723 то милод. 46 сол баъд, дар соли 677 то милод, «ҳафт замон» барои подшоҳии ҷанубӣ, яъне Яҳудо, оғоз меёбад. Ин маънои онро дорад, ки поймол карда шудани лашкар дар соли 1798 ба поён расид ва поймол карда шудани маъбад дар соли 1844 ба поён расид.

Исроили қадим барои аз нав бино кардани Ерусалим бар асоси се фармон аз Бобил берун омад; саввуми онҳо ду ҳазору сесад солро оғоз кард, ки бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Дар соли 1798 давраи ҳукмронии Бобили рӯхонӣ, ки ба воситаи ҳафтод соли ҳукмронии Бобили воқеӣ намунавӣ гардида буд, ба поён расид, ва давраи нубувватие, ки бо се фаришта ифода шудааст, маҳз ҳамон ҷо ба анҷом мерасад, ки нубувват аз он ҷо оғоз ёфта буд, яъне ҳангоми эълони фармони сеюм.

Давраи се фармоне, ки алфои 2300 сол буд, дар давраи се фаришта, ки омегаи 2300 рӯз буд, такрор гардид. Ҳам алфо ва ҳам омега сутунҳои бунёдии Адвентизм мебошанд; 457 ва 1844 кори бино кардани маъбад ва Ерусалимро тасвир менамоянд.

Ва ба вай суҳан ронда, бигӯ: «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Марде, ки номаш НАВДА аст; ва Ў аз ҷои Худ хоҳад рӯид, ва маъбади Парвардигорро бино хоҳад кард. Ҳамон Ў маъбади Парвардигорро бино хоҳад кард; ва ҷалолро бар дӯш хоҳад гирифт, ва бар тахти Худ хоҳад нишаст ва салтанат хоҳад ронд; ва бар тахти Худ қоҳин хоҳад буд; ва машварати сулҳ миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд». Закарё 6:12, 13.

Масеҳ, ҳамчун Шоҳа, дар ин ҷо ҳамчун Он Касе шинохта мешавад, ки маъбади Худовандро бино кард; ва ҳамон тавре ки Ў дар рӯзи сеюм барҳезонда шуд, ҳангоме ки фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 расид, маъбади миллеритӣ аз ҷониби Масеҳ барпо гардида буд, зеро Ўст, ки маъбади Худовандро бино мекунад. Гарчанде ки ин дар таърихи миллеритӣ иҷро шуд, иҷрои комили он дар давраи борони охир аст, зеро такрор шудани ибораи «ӯ маъбади Худовандро хоҳад бино кард» ба онҳое имконият медиҳад, ки бубинанд: Худованд маъбади миллеритиро дар 46 сол барпо кард, аммо Ў дар давоми замони борони охир маъбади дигареро аз як саду чихилу чор ҳазор бино мекунад, зеро Петрус мегӯяд, ки як саду чихилу чор ҳазор бояд ҳамчун хонаи рӯхонӣ барҳезонда шаванд.

Ҳангоме ки саволи «то кай» аз Палмонӣ пурсида мешавад, ҷавоби ӯ ин аст: «то ду ҳазору сесад шабонарӯз; он гоҳ қудс пок карда хоҳад шуд». Аммо Мусо, Илёс ва миллериён, шахидони папагӣ, Закарё ва Юҳанно, ки маъбадро чен мекунанд, Ишаё дар боби шашум ва

дигароне, ки номашон зикр нашудааст, мегӯянд, ки ҷавоби саволи «то кай»-и ояти сездарум ин аст: «аз 9/11 то қонуни якшанбе, он гоҳ қудс пок карда хоҳад шуд».

22 октябри соли 1844 ба воситаи қурбон намудани писараш аз ҷониби Иброҳим пешнамоиш дода шуда буд, зеро он салибро пешнамоиш мекард, ки дар он Падари осмонӣ Писари Худро қурбон намуд. Мӯсо ва ибронӣён назди Баҳри Сурх, мувофиқи гуфтаи расули Павлус, таъмидро ифода мекарданд, ки он салибро пешнамоиш мекунад; ҳамоно салибе, ки аз ҷониби Иброҳим бо Исҳоқ бар кӯҳи Мӯриё пешнамоиш дода шуда буд.

Ғайр аз ин, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо аз он беҳабар бошед, ки ҳамаи падарони мо зери абр буданд ва ҳама аз миёни баҳр гузаштанд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр барои Мӯсо таъмид ёфтанд. 1 Қўринтиён 10:1, 2.

Ин, албатта, маънои онро дорад, ки таъмид бо 22 октябри соли 1844 ифода шудааст, ки дар он ҷо ҳонаводаи ҳаштнафараи Нӯҳ таъмид ёфт. «Ҳашт» бошад, рамзи эҳё аст.

Онҳое ки пештар нофармон буданд, дар он вақт ки сабри дарози Худо дар айёми Нӯҳ интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ тайёр карда мешуд, ки дар он андаке, яъне ҳашт ҷон, ба воситаи об наҷот ёфтанд. Ва намунаи монанди он, яъне таъмид, ҳоло моро низ наҷот медиҳад, (на бо дур кардани ифлосии ҷисм, балки бо ҷавоби вичдони пок назди Худо,) ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ. 1 Петрус 3:20, 21.

Нодуруст фаҳмидани ҳар унсури ҳақиқате, ки дар бораи 22 октябри соли 1844 ошкор шудааст, ба нодуруст фаҳмидани шаҳодати Нӯҳ дар киштӣ, Мӯсо назди Баҳри Сурх, Иброҳим бар кӯҳи Мӯриё ва Исо бар салиб баробар аст. Дар он сана фариштаи сеюм ба саҳнаи таърих ворид шуд, ва ӯ ҳамоно фариштаест, ки қавми Худоро мӯҳр мезанад.

«Пас аз он ман фариштаи сеюмро дидам. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Каломи ӯ саҳмгин аст, рисолати ӯ даҳшатнок аст. Ӯ он фариштаест, ки бояд гандумро аз кокул ҷудо кунад ва гандумро барои анбори осмонӣ мӯҳр занад ё бибандад.” Ин чизҳо бояд тамоми зеҳн, тамоми таваҷҷуҳро фаро гиранд. Боз ба ман зарурати он нишон дода шуд, ки касоне, ки бовар доранд мо паёми охирина раҳматро дорем, аз онҳое ҷудо бошанд, ки ҳар рӯз иштибоҳи навро қабул мекунанд ё дар худ фурӯ мебаранд. Ман дидам, ки на ҷавон ва на пир набояд дар ҷамъомадҳои онҳое, ки дар гумроҳӣ ва торикӣ ҳастанд, ширкат варзанд. Фаришта гуфт: “Бигзор зеҳн аз таваккуф бар чизҳои бефоида бозистад.”» Manuscript Releases, volume 5, 425.

Пас, ҳамроҳ бо хатҳои муқаддаси набувватӣ, ки он таърихро ба таври рамзӣ ифода мекарданд, фариштаи сеюм омад ва кори худро оғоз намуд, ки он ҷудо сохтани бокирағони хирадманд ва ҷохилро дар бар мегирад, ки дар он порча ҳамчун гандум ва алафҳои бегона муаррифӣ шудаанд. Надонистани он ки соли 1844 то ҷӣ андоза ба таври муқаддас рамзгузорӣ шуда буд, ё огоҳ набудан аз он чи ки дар бораи нишонаҳои роҳ, ки бо 1844 пайваست буданд ва то 1863 идома ёфтанд, ошкор гардидааст, ҷанро барои он омода намегузорад, ки аз лиҳози набувватӣ бо паёмадҳои он ҳақиқат рӯ ба рӯ гардад, ки Масеҳ мавзӯи марказии он ду оятест, ки пояи Адвентизмро ифода мекунанд, ва дар он ҷо Масеҳ ҳамчун Палмони, офаридгори риёзиёт ва ҳар чизи дигар, шинохта мешавад.

Чавоби кунунӣ ба саволи ояти сездахум аз он чавобе, ки дар соли 1845 буд, фарқ мекунад. Дар соли 1845 пешравон ноумедии бузургеро аз худ дур месохтанд ва ба дарёфти ин андеша оғоз мекарданд, ки Худованд атои набиро, чунон ки аз замони шогирдон ба ин сӯ рӯй надода буд, барқарор намудааст. Онҳо мекӯшиданд, ки маъно ва паёмади хабари фариштаи сеюмро дарк намоянд ва ба ин воқеият бедор мешуданд, ки таҷрибае, ки тоза аз сар гузаронида буданд, чуз таърихи муқаддас чизе набуд. То соли 1850 онҳо ҷадвали нави пешравонаро пешниҳод мекарданд, то ҷадвали пешравонаи соли 1843-ро ислоҳ ва иваз намояд. Ҳар ду ҷадвал аз ҷониби хоҳар Уайт ҳамчун иҷроҳои «лавҳаҳо»-и боби дуюми Ҳабаққук шинохта шуданд. Аз ин рӯ, соли 1850 иҷрои муқарраршудаи Каломӣ нубувватии Худо мебошад.

Пешқадамон дарк мекарданд ва навиштаанд, ки инкор кардани он ки ҷадвали соли 1843 иҷроиши «лавҳаҳо»-и боби дуюми Ҳабаққук нест, тарк намудани имони аслӣ мебошад. Хоҳар Уайт ҷадвалро тасдиқ кард, ҳамчун чизе ки бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳамчун иҷроиши Ҳабаққук, ва ҳамон тасдиқро бар ҷадвали соли 1850 низ гузошт. Ҳабаққук «лавҳаҳо»-ро ба шакли ҷамъ муайян мекунад, ва вақте ки ҷадвали соли 1843 дар моҳи майи соли 1842 чоп шуд, он бо хато дар баъзе аз рақамҳо чоп гардида буд, ки Худованд дасти Худо бар он нигоҳ дошта буд. Дар соли 1850 ҷадвали нави дастрас гардид, ки он хатои рақамҳоро ислоҳ мекард. Лавҳаҳои Ҳабаққук иҷроишҳои нубувватро намояндагӣ мекунанд, ва он нубувватҳо аз моҳи майи соли 1842 то моҳи январӣ соли 1850 иҷро шуданд.

Ҷадвали соли 1843, ё ҷадвали ибтидоӣ, дорои хато буд, ва ҷадвали хотимавии соли 1850 ҳеҷ хато надошт. Давра аз моҳи майи соли 1842 то моҳи январӣ соли 1850 як давраи муқарраршудаи нубувватӣ мебошад, ва моҳи майи соли 1842, ҳамчунин моҳи январӣ соли 1850, аломатҳои роҳи нубувватиро ифода мекунанд, ва он аломатҳо имзои Алфа ва Омегаро дар бар доранд. Алфа, ё ҳарфи аввал, ва Омега, ҳарфи охирин ва бисту дуюм. Соли 1842 алфа аст ва соли 1850 омега; ва агар мо он ду ҳарфи ибриро гирифта, ҳарфи сенздохуми алифбои ибриро дар миёни онҳо қарор диҳем, мо калимаи ибронии «ҳақиқат»-ро месозем, ки бо ҳарфҳои аввал, сенздохум ва бисту дуюми алифбои ибрий навишта мешавад.

Мантиқи нубувватие, ки ба нишонаҳои роҳи солҳои 1842 ва 1850 татбиқ мешавад, дар он аст, ки онҳо бо «хатогӣ» ба ҳам пайваستاанд. Алфа дорои як хато буд ва Омега ҳамон хатои айниро ислоҳ намуд; пас он чи миёни ҳарфҳои Алфа ва Омега қарор дорад, «хатогӣ» аст — рамзи исён, ки ҳамин аст он чи рақами сездах ифода мекунад. Аз 1842 то 1850 як давраи муқарраршудаи нубувватӣ аст, ки имзои Алфа ва Омегаро дар бар мегирад, ва он «ҳақиқат» аст. То вақте ки ин таърих аз ҷониби як адвентисти рӯзи ҳафтуми Лоодикия ҷиддӣ ва рӯҳонӣ таҳқиқ нашавад, ӯ амалан нисбат ба ҲАҚИҚАТИ ошкоре кӯр мемонад, ки давраи нубувватии ҷадвалҳои Ҳабаққук аз 1842 то 1850 берун аз ҳар шакле барқарор месозад. Ҳақиқате, ки ду шохид яққоя онро барқарор менамоянд, ин аст, ки ҷадвали соли 1850 ҳеҷ хато надорад. Ҷадвали соли 1850, ҳамонанди ҷадвали соли 1843, «ҳафт замон»-и Мӯсоро дар бар дорад, ва дар ҳар ду ҷадвал «ҳафт замон» дар маркази ҷадвал, аз боло ба поён тӯл кашида, ҷой дода шудааст, то давраи «ҳафт замон»-ро, ки аз 677 BC то 1844 оғоз меёбад,

нишон диҳад. 2520 танҳо бар чадвал нест; он маркази чадвал аст.

Он чи дар маркази хати нубувватӣ, ки «ҳафт замон»-ро тасвир мекунад, нишон дода шудааст, салиб аст. Маркази ҳар ду чадвал муҳлати 2520 мебошад, ки аз боло то поён идома меёбад. Дар миёна салиб аст. Салиб миёнаи он ҳафтае буд, ки Масеҳ аҳдро бо бисёрон қоим гардонид, дар иҷрои Дониёл боби нӯҳ, ояти бисту ҳафт. Он ҳафта ҳафт солро ифода мекунад, ки аз назари нубувватӣ 2520 рӯз аст. Чунон ки бо чадвалҳо низ ҳаст, маҳз дар маркази 2520 рӯз, Масеҳ бар салиб аҳдро қоим мегардонид. Аз таъмиди Масеҳ то салиб аз назари нубувватӣ 1260 рӯз буд. Ин маъно дорад, ки аз таъмид то салиб 1260 қурбонии сахаргоҳӣ ва 1260 қурбонии шомгоҳӣ ба сӯи салиб мебурданд; аммо бар салиб он барраи ниҳони қурбонӣ аз дасти коҳин раҳо шуд, ва Барраи Худо қурбонии шомгоҳӣ гардид ва ба ин васила аз замони таъмид қурбонии 2520-уми Барраро намояндагӣ мекард.

Маркази ҳафта салиб буд, ва маркази ҳар ду чадвали муқаддас низ салиб аст; аммо дар ҳар ду ҳолат Барра дар дохили ҳақиқате қарор дода шудааст, ки ба таври рамзӣ бо 2520 ифода меёбад. Салиб дар миёнаи 2520 рӯз қарор дода шудааст, ва бар салиб Исо қурбонии 2520-ум ва охирин буд. Таърихи байни моҳи майи соли 1842 ва моҳи январӣ соли 1850 гумроҳро намояндагӣ мекунад, ва Масеҳ, ки ҳақиқат аст, дар миёни ду ҷинойткор гузошта шуд; ҳарчанд Ё ҷинойткор набуд, бо Ё ҳамчун ҷинойткор рафтор карда мешуд. Бинобар ин, мо се ҷинойткор дорем: яке, ки талаф хоҳад шуд, ва дигаре, ки наҷот хоҳад ёфт. Ин се ҷинойткор се нишонаи роҳанд, ки бо ҷинойт ба ҳам пайванд ёфтаанд, ҳарчанд нишонаи миёнаи роҳ муқобили ҷинойткори алфа ва омега аст. Ҷинойткорони алфа ва омега ба воситаи нишонаи миёнаи роҳ, яъне салиб, ба ҳам пайвастанд.

Бо чадвалҳои Ҳабакқук аз соли 1842 то 1850, ҳатогӣ ҳарфи миёна буд, ки бо аломати аввал ва охири роҳ якҷо мепайваст. Аломати миёнаи роҳ дар салиб он се ҷинойткорро ба ҳам мепайваст, аммо аломати миёнаи роҳ дар инҳо ҳатогӣ нест, балки Ҳақиқат аст; ва яке аз унсурҳои ҳақиқат, ки ҳам аз ҷониби салиб ва ҳам аз ҷониби чадвалҳои Ҳабакқук тасдиқ мегардад, ин аст, ки 2520, «ҳафт замон»-и Ибодатгӯи Левӣ бисту шаш, ҳақиқат аст; ва дар доираи мантиқи тоза баёншуда, рад кардани 2520 баробари рад кардани Исо мебошад.

Вақте ки Палмонӣ, Шуморандаи Аҷоиб, мегӯяд: «То ду ҳазору сесад рӯз; пас муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд», Ё ба саволи нубуввати «то кай» ҷавоб медиҳад. Ҷавоб дигар 1844 нест, зеро ҳаракати Филадельфияи Миллерӣ дар соли 1856 қатъ гардид, зеро он вақт аз ҷониби Чеймс ва Эллен Уайт муайян карда шуд, ки ҳаракат аз Филадельфия ба Лаодикия гузашта буд. Вақте ки хоҳар Уайт он хатро бар рег кашид, ин маъно дошт, ки то он даме ки он ҳолат тағйир наёбад, муносибати Худо бо қавми Худ бояд ҳамчун ҷудойа фаҳмида шавад, зеро Ё берун истода, ба дилҳои Лаодикийён мекубад ва дар ҷустуҷӯи вуруд аст. Илоҳияти Ё дар башарияти онҳо нест. Худи ҳамон коре ки Масеҳ 22 октябри соли 1844 оғоз кард, ин буд, ки илоҳияти Худро бо башарият муттаҳид созад, ва Масеҳ омода буд айнан ҳамон корро анҷом диҳад, аммо чунин нашуд.

«Агар адвентистон, баъд аз ноумедии бузурги соли 1844, имони худро маҳкам нигоҳ медоштанд ва дар ошкоршавии тадриҷии инояти Худо бо иттиҳод пеш мерафтанд,

паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро бо қудрати Рӯҳулқудс ба ҷаҳон эълон мекарданд, онҳо наҷоти Худоро медиданд, Худованд талошҳои онҳоро ба таври пуриқтидор баракат меод, кор ба анҷом мерасид, ва Масеҳ то ин дам омада, қавми Худро барои гирифтани мукофоти онҳо қабул мекард. Аммо дар давраи шакку номуайяни, ки пас аз он ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд.... Ҳамин тавр кор боздошта шуд, ва ҷаҳон дар ториқӣ боқӣ монд. Агар тамоми ҷисми адвентистон бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо чӣ қадар ба таври васеъ дигар мешуд!» Evangelism, 695.

Худованд, таърихи Исроили қадимро такрор намуда, Исроили замони навро аз торикии асрҳои зулмот берун овард ва бо онҳо дар баҳри Сурх аҳд баст, зеро таъмид рамзи муносибати аҳдӣ мебошад. Аммо Исроил бояд озмуда мешуд, ки оё онҳо аҳдро нигоҳ медоранд ё не. Бо Исроили қадим, мувофиқи китоби Адад, онҳо дар даҳ озмоиш ноком шуданд. Дар нокомии даҳум онҳо маҳкум гардиданд, ки дар биёбон тӯли зиёда аз чихил сол бимиранд; ба ин васила намунае фароҳам оварда шуд аз рад кардани паёми Лоудикия соли 1856 аз ҷониби Исроили замони нав. Чунон ки бо нокомии Исроили қадим дар даҳ озмоиши пайдарпай (даҳ рамзи озмоиш буд), аз замони омадани фариштаи сеюм дар соли 1844 то соли 1856 раванди озмоиши пайдарпай бар ҳаракати филаделфиягии миллерӣ оварда шуд.

Даҳ озмоиш аз баҳри Сурх то шӯриши аввал дар Қодеш ҳамчун як давраи пешгӯёна муаррифӣ мешавад, зеро шумораи даҳ ин давраро ба ҳам мепайвандад. Азбаски даҳ рамзи озмоиш аст, даҳ озмоиш даҳ сибтеро, ки аҳдро рад карданд ва дар озмоиши даҳум ва дар тамоми раванди имтиҳон ноком шуданд, муайян намуд. Давра аз убури баҳри Сурх оғоз ёфт, ва Даҳ Аҳком ҳамчун нахустини он даҳ озмоиш пас аз баҳр муаррифӣ мешаванд; озмоиши аввал шанбе буд, ки рамз ва мӯҳри Даҳ Аҳком аст (бо манна муаррифӣ шудааст). Вақте ки давраи даҳ озмоиш дар Исроили қадим ба ин равшанӣ ҳамчун як давраи муайяни пешгӯёна баён шудааст ва Рӯҳи Нубувват ба мо хабар медиҳад, ки убури баҳри Сурх намунаи 22 октябри соли 1844 буд, пас бояд бидонем, ки дар он нуқта як раванди тадриҷии озмоиш оғоз ёфт. Адвентизм инро наметавонад, бинобар ин онҳо наметавонанд бубинанд, ки дар соли 1863 ба онҳо таъйин карда шуд, ки дар биёбони Лаодикия то қонуни якшанбе бимиранд, ҳамон қонун ки ба онҳо аз ҳамон оғози раванди озмоише, ки ба соли 1863 расонд, супурда шуда буд, то дар бораи он хушдорро эълон намоянд.

Ҳангоме ки ҳукми ҳолати Лоудикия бар адвентизми Миллерӣ дар соли 1856 омад, «шароби нав» бар «ҳафт замон» нашр гардид. Ин нури нав ҳаргиз пазируфта нашуд, ва ҳафт сол баъд, ё 2520 рӯзи нубувватӣ баъдтар, ҳаракати миллери Лоудикиягӣ ба поён расид ва ба калисон Адвентистони Рӯзи Ҳафтум, ки Лоудикиягӣ буд, табдил ёфт. Мусо омода буд ба Замини Мавҷуд дохил шавад, аммо озмоиши даҳум фаро расида буд, ва албатта он озмоише бунёдӣ буд, зеро ҳуди коре ки аз ибтидо ба Мусо супурда шуда буд, ин буд, ки қавми Худоро ба Замини Мавҷуд раҳнамун созад. Ин кор пеш аз он ки Мусо ба Миср бирасад, пеши рӯи ӯ буд. Озмоиши даҳум фаро расида буд, ва исёнгарон дар мавриди дохил шудан ба Замини Мавҷуд дудилагӣ мекарданд.

Ва ба шумо гуфтам: «Шумо ба кӯҳи амӯриён расидаед, ки Худованд Худои мо онро ба мо медиҳад. Инак, Худованд Худои ту ин заминро пеши ту ниҳодааст; баро ва онро тасарруф намо, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст; натарс ва рӯҳафтода машав». Ва ҳар яке аз шумо назди ман омадед ва гуфтед: «Бигзор мардонеро пешопеши худ бифириستم, то ки онҳо заминро барои мо тафтиш кунанд ва боз ба мо хабар оваранд, ки аз кадом роҳ бояд боло равем ва ба кадом шаҳрҳо хоҳем даромад». Ва ин сухан ба назари ман нек омад; ва ман аз миёни шумо дувоздаҳ мард гирифтам, аз ҳар сибт як нафар. Такрори Шариат 1:20–23.

Аз ҳамон лаҳза то бозгашти дувоздаҳ ҷосус таърихи он давраро таҷассум мекунад, вақте ки охири имтиҳони бунёдӣ дар соли 1856 фаро расид ва дар тӯли ҳафт сол миллериҳои Лаодикия заминро меомӯхтанд, то он даме ки интиҳоб карданд аз як ҳаракат будан даст кашида, ба калисо табдил ёбанд.

Аввалин ҳақиқате, ки Миллер кашф намуд, «ҳафт замон» буд; ва онро бунёди ҳақиқатҳои бунёдӣ гардонид, ки «роҳҳои қадима»-и Ирмиёро ташкил медиҳанд. Охири нури нави нубувватие, ки ба адвентизм оварда шуд, дар соли 1856 буд, ва он як силсила мақолаҳо дар бораи «ҳафт замон» буд. Бо омӯзиши амиқи ин воқеаҳои таърихӣ нури бисёр бузурге вобаста аст, аммо агар мо хоҳем тавонем муайян кунем, ки чаро ҷавоби ояти ҷордахуმი Дониёл ҳафт ин аст: «аз 9/11 то қонуни якшанбе, он гоҳ маъбад пок карда хоҳад шуд», пас мо бояд пеш рафтаниро идома диҳем.

Коре, ки Масеҳ дар соли 1844 оғоз намуд, дар соли 1863 аз роҳ гардонида шуд, бинобар ин «поксозии» қудс, ки дар он вақт оғоз ёфта буд, муваққатан боздошта шуд, дар ҳоле ки қавми Худо ба тай намудани биёбони Лӯдикея оғоз карданд. Аз ин сабаб, коре, ки мебоист аз ҷониби Масеҳ дар давраи солҳои 1844 то 1863 анҷом дода мешуд, ногузир бояд тақрор мегардид, вақте ки фариштаи сеюм, ки ҳамон фариштаест, ки чудо мекунад ва муҳр мезанад, дар ниҳоят кореро, ки бо «поксозӣ» ифода шудааст, ба анҷом мерасонад. Нишонаҳои роҳии нубувватиҳои солҳои 1844 то 1863 ҳамон нишонаҳои роҳиянд, ки дар онҳо Масеҳ метавонист кори поксозии қудсро ба анҷом расонад, ва он нишонаҳои роҳӣ таърихеро ифода мекунанд, ки дар он ин кор ба анҷом хоҳад расид. Агар нишон дода шавад, ки солҳои 1844 то 1863 давраи аз 9/11 то қонуни якшанберо ифода мекунанд, пас саволи «то кай» бо хатҳои дигари ифодаёфта аз ҷониби «то кай» мувофиқат дорад.

1844 омадани фариштаи сеюм буд, ва соли 1863 анҷоми давраи имтиҳонро нишон медиҳад. Дар соли 1846 Уайтҳо акди никоҳ бастанд ва насаби Эллен аз Ҳармен ба Уайт иваз шуд, ва он ҷуфти издивоҷкарда дар ҳамон сол ба нигоҳ доштани шанбеи рӯзи ҳафтум оғоз карданд. Шанбе, никоҳ ва иваз шудани ном ҳама аз нигоҳи нубувват рамзҳои муносибати аҳд мебошанд. Худованд Исроили муосирро аз баҳри Сурхи соли 1844 гузаронид ва дар соли 1846 онҳоро ба Сино овард, то шариатро ба онҳо бидиҳад ва бо онҳо ба аҳд дарояд. Он шариат, чунон ки дар мавриди ду лавҳаи Ҳабаккук, бар ду лавҳа навишта шудааст: лавҳаи аввал 4 қонунро дар бар мегирад ва лавҳаи дуюм 6 қонунро. Ду лавҳа муносибати аҳдии ҳам Исроили қадим ва ҳам Исроили муосирро ифода мекунанд, ва якҷо ду лавҳаи аҳдро, ки ҳамон Даҳ Аҳком аст ва ба таври рамзӣ барои Исроили қадим бо 46 нишонгузорӣ шудааст,

ташкил медиҳанд, ки намунаи ду лавҳаи Ҳабаккук буданд, ки таърихи борони охиристо намояндагӣ мекунанд. Якҷо бо ду қурбонии нони ҷунбонидании Панतिकост, онҳо нишонаеро намояндагӣ мекунанд, ки ҳамон саду чихилу чор ҳазор аст.

Вақте ки номи Хоҳар Вайт аз Хармен ба Вайт тағйир ёфт. Хармен маънои сарбози сулҳро дорад, аммо он бо Вайт иваз гардид, ки адолати Масеҳ аст. Номи Гулд маънои тиллоро дорад, ва Эллен маънои нури дурахшон ва тобонро дорад. Номи ӯ паёми Лаодикияро ифода мекунад.

Туро насихат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ санҷидашударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки пӯшида гардӣ, ва расвоии бараҳнагии ту зоҳир нашавад; ва чашмонатро бо марҳами чашм тадҳин кун, то ки бубинӣ. Ваҳй 3:18.

«Сурмаи чашм» нури Каломи Худост, ва Эллен нури дурахшон ва тобон аст. Амнияти миллиерӣ дар соли 1856 дар он ёфта мешуд, ки паёми ба Лаодикия равонашударо, ҷунон ки ба воситаи навиштаҳои ӯ пешниҳод гардидааст ва ҷунон ки дар номи ӯ муаррифӣ шудааст, қабул намоянд. Хоҳар Уайт равшан баён мекунад, ки паёми соли 1888-и Ҷонс ва Ваггонер ҳамон паёми Лаодикия буд, ва паёми онҳо ҳамчунин паёми фариштаи сеюм буд.

«Худованд дар раҳмати бузурги Худ ба қавми Худ ба воситаи пирон Ваггонер ва Ҷоунс паёме бисёр гаронбаҳо фиристод. ... Ин ҳамон паёмест, ки Худо фармудааст то ба ҷаҳон дода шавад. Ин паёми фариштаи сеюм аст, ки бояд бо овози баланд эълон карда шавад ва бо рехтани Рӯҳи Ӯ ба андозаи фаровон ҳамроҳ бошад». Testimonies to Ministers, 91.

Фариштаи сеюм дар соли 1844 омад, ва ӯ бори дуюм дар соли 1888 кӯшиш кард кори худро анҷом диҳад. Паёми соли 1888 паёми Лоудикия буд; он паёми фариштаи сеюм буд; он фуруд омадани фариштаи Ваҳйи боби ҳаждаҳумро нишон медод; он паёми сафедшавӣ ба воситаи имон буд, ки дар вақти рехта шудани борони охир эълон карда мешавад. Фариштаи сеюм дар соли 1844 омад ва сипас боз дар соли 1888, аммо дар ҳар ду маврид рад карда шуд; вале ҳар ду маврид намунаи замоне мебошанд, ки фариштаи сеюм дар вақти борони охир меояд. Соли 1844 рамзи 9/11 аст, ва агар соли 1863 қонуни якшанbero таҷассум кунад, пас давраи нубуввати «9/11 то қонуни якшанбе», ҷунон ки бо рамзи «то кай» ифода шудааст, ҷавоби ҳақиқати ҳозираро ба саволи ояти сиздахуми «то кай» ифода хоҳад кард.

Таърихи миллерӣ аз соли 1842 то соли 1850 як давраи нубувватист, ки бо давраи нубуввати имтиҳони фариштаи сеюм аз соли 1844 то соли 1863 ҳампӯшонӣ дорад. Аз соли 1842 то соли 1863 аломатҳои роҳи нубувватӣ мавҷуданд, ки таърихи аз 9/11 то қонуни якшанbero нишон медиҳанд, ҳангоме ки Масеҳ маъбади Худро пок месозад, аввал калисои Худро ва баъд аз он коргарони соати ёздаҳумро. Дар қонуни якшанбе, Масеҳ қавми покшударо хоҳад дошт, то ба ҷаҳон ҳамчун нишони баландбардошташуда пешниҳод намояд, ва калисо ба калисои зафарманд табдил хоҳад ёфт. Пас, муқаддасгоҳи Ӯ пок гардида хоҳад буд.

Мо рамзи «то ба кай»-ро дар ҷои худ гузоштем, ҳарчанд, албатта, боз чизҳои бештаре вучуд доранд. Мо оғоз хоҳем кард, ки ин ва панҷ мақолаи пешинаро дубора ба доираи китоби Юил ворид созем, аммо ин канорагирҳои иловагӣ муҳим менамуданд, то дар ҷои худ қарор дода

шаванд. Шаҳодати ҳар як «то ба кай», ки мо баррасӣ кардаем, бо саволи «то ба кай», ки Палмони дар ояти чордахум ҷавоб дод, мувофиқат мекунад, зеро муқаддасгоҳ бояд аз 9/11 то қонуни якшанбе пок карда шавад. Он таърих, таърихи борони охир аст, ва таърихи борони охир дар китоби Юил баён шудааст.